

פחד דוד

עלון שבועי בענייני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-152752
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל
בנשיאות מנש"ק מורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 652

משכיל לדוד

פרשת תרומה

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

ולא הגוף (שהוא דבר אחר). וכל זמן שאין נשמה בגוף, אין הגוף יכול לחיות ורק הנשמה היא שתדריך את האדם להגיע לשלימות הרצויה.

אמור מעתה, מובן היטב מדוע רצה הקב"ה כי המנורה תיעשה מקשה אחת. כיון שהמנורה מרמזת על האדם, לכן אמרה התורה שתהיה מקשה אחת, שכן האדם צריך להיות מקשה אחת, שבזמן שעושה מצוה יעשו אותה כל רמ"ח איבריו ושס"ה גידיו. היינו שכולם ירגישו את המצוה בבחינת מקשה אחת.

זה שאנו אומרים בתפילת שחרית של שבת קודש "כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך", ואז יקוים בו "מציל עני מחזק ממנו" - להציל את האדם מיד היצר הרע שהוא חזק מהאדם. והבן. ומזה הטעם אמרו חכמים (סוכה כו:) כי העוסק במצוה פטור מן המצוה, כי אם כולו (רמ"ח איבריו ושס"ה גידיו) עסוק במצוה אחת האיך הוא יכול לעשות עוד מצוה.

דבר זה דומה לאדם שמתפלל, אבל בשעת התפילה הוא חושב מחשבות אחרות, הרי שבזה הוא פוגם במצוות התפילה. שכן ברגע שהוא חושב משהו אחר חוץ מן התפילה ואינו מרוכז כל כולו בתפילה, אזי הוא לא מקשה אחת. והבן. כי רצון ה' שכולו יהיה מרוכז במצוה ממש, שכל מחשבותיו יהיו רק בענין זה כמו המנורה שהיא מקשה אחת.

ואדאיתן להכי, נבין ונשכיל מדוע זה משה רבינו ע"ה התקשה במעשה המנורה, כיצד אפשר לעשותה מקשה אחת. כלומר, משה התקשה ביותר; איך אפשר שאדם יהיה מקשה אחת לעבודת ה', והרי היצר הרע גדול מאוד והוא מפריע לאדם להיות כולו קודש למצוה.

אבל על זה השיב לו הקדוש ברוך הוא ואמר: "זוה מעשה המנורה". דהיינו, שהקדוש ברוך הוא נפח בו נשמות חיים והוא נקרא יציר כפיו של הקדוש ברוך הוא (אגדת בראשית י"א, "זה"קתוס' ח"ב רעו). ועל ידי כוחות אלו יכול האדם להתגבר על היצר הרע, שהרי יש בו חלק א-לוה ממעל, ואם כן שוב הוא יכול ומסוגל להיות מקשה אחת, כולו קודש לעבודת ה'.

ואפילו אם האדם אינו יכול להתגבר לבד, הרי שמספיק שהוא רק יתחיל לעבוד את ה', שיהיה בבחינת הבא לטהר, ואז הקב"ה יעזור לו לגמור את העבודה, בבחינת מסייעין אותו (יומא לח:). כמו שאמרו חז"ל (שהש"ר ה' בג); רבי יסא אמר: אמר הקב"ה לישראל, בני פתחו לי פתח אחד של תשובה כחודה של מחט ואני פותח לכם פתחים שיהיו עגלות וקרונות נכנסות. הדא הוא דכתיב "זוה מעשה המנורה" שהמנורה נעשתה לבד מאליה. כי הקב"ה מסייע לכל אדם להתגבר על היצר הרע ולעשות את עבודתו באימה וביראה ובשמחה לרצון ה'.

מקשה אחת בגוף ובנשמה

"ועשית מנרת זהב טהור מקשה תיעשה המנורה ירכה וקנה גביעיה כפתריה ופרחיה מבתיה יהיו". (שמות כ"ה ל"א)

כמה דברים יש להבין כאן. מדוע צריך היה הקדוש ברוך הוא כי המנורה תהיה מקשה אחת ממש, ומפני מה לא היו יכולים לעשותה חלקים חלקים, וכי מה הענין במקשה אחת ממש.

ועוד יש להבין. חז"ל אומרים (במ"ר ט"ו י', תנחומא בהעלותך ג') כי כאשר אמר הקב"ה למשה שהמנורה צריכה להיות מקשה אחת, נתקשה משה במעשה המנורה, כיצד לעשותה מקשה אחת. עד שהקב"ה אמר לו השלך את הככר לתוך האור והמנורה נעשית מאליה, ולכן נאמר "תיעשה" ולא "תעשה", כי המנורה נעשתה מאליה.

ועל כך יש לשאול, מה היתה הבעיה של משה לעשות את המנורה מקשה אחת, והרי משה רבינו ע"ה היה חכם גדול, ובוודאי ברוב חכמתו יכל לעשות את המנורה מקשה אחת ממש.

והא ראייה לדבר, כי גם כיום מוצאים אנו בתוך הרים גדולים, כיצד חוצבים את ההר ובונים מגדלים עצומים. ולהבדיל אנו מוצאים מיני פסלים ממקשה אחת מתוך ההר. ואם כן, מדוע היה כל כך קשה למשה רבינו שהיה חכם גדול, לתת הוראות כיצד לעשות מנורה מקשה אחת מזהב טהור.

ועוד יש להבין. הנה בפרשת תצוה נאמר בראש הפרשה (שמות כ"ז כ') "ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתיב למאור להעלות נר תמיד". וצריך להבין, מדוע פרשה זו של הדלקת המנורה לא נאמרה יחד עם פרשת עשיית המנורה, והרי שניהם מדברים מאותו ענין. בפרשת תרומה נאמר מענין עשיית המנורה, ובפרשת תצוה נאמר מענין הדלקת המנורה, והרי מנורה ללא שמן אינה שווה כלום, ולמה לא נאמרו שתי הפרשיות יחדיו.

וחשבתי להסביר בדברבסיעתא דשמיא. הנה המנורה וכל החלקים שלה הפרחים, והקנים, רומזים הם לגוף האדם, לרמ"ח איברים ושס"ה גידים. ואילו השמן רומז הוא לנשמה שהיא מאירה לאדם את דרכו במשך כל ימי חייו, שעולים שבעים שנה כנגד שבעת קני המנורה. ואחרי שהקדוש ברוך הוא ברא את גוף האדם כנגד שמו יתברך, נתן בו את הנשמה כמו שמן שנותנים במנורה.

אם כן אתי שפיר מדוע נפרדו הפרשיות של עשיית המנורה (שהיא כנגד הגוף) ופרשת הדלקת השמן (שהיא כנגד הנשמה), להורות לכל אדם כי הגוף והנשמה הם מופרדים האחד מהשני. כלומר, שרק הנשמה היא שתדריך את האדם איך להתנהג

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il

פרשת תרומה ו' אדר תשע"ג

באר שבע	תל אביב	ירושלים	
17:08	17:05	16:51	הדלקת נרות
18:06	18:05	18:03	מוצאי שבת
18:39	18:39	18:43	רבינו תם

הילולת דצדיקא

- 1 - רבי דוד מברסקי, ראש ישיבת פוניב'ז
- 2 - משה רבינו ע"ה
- ה - רבי יוסף ידיד הלוי
- ט - רבי מאיר פינטו זיע"א
- י - רבי גרשון אשכנזי
- יא - רבי חיים יוסף דוד אזולאי
- יב - רבי וידאלקוואניקה

אמרי חכמים

הכסף הוא בעצם שלו

"ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי" (שמות כה. ב)

נדיבות לבו של האדם ופתיחת ידו להעניק לזולת את שחסר לו, יכולה לנבוע מכמה פנים; יש הפותחים את ידם בהתאם לצו מצפונם, שלא יעיק על הלב. יש הרואים חובה מוסרית וצדק חברתי לסייע לנצרך, ויש הרואים את הממון ישיש בידם כפיקדון מאת הבורא שזיכה אותם לשמש צינור מרכזי לסיוע ועזרה כלכלית לכל מי שזקוק לכך.

בכדי להביט בהשקפה תורנית על אופי הצדקה האמיתית, נקדים את דברי רבי יעקב חיים סופר זצ"ל בספרו "כף החיים" (נא. מג); כשמוגיע לפסוק "ואתה מושל בכל וכו' באמירת ויברך דוד נותן ב' פרוטות ביחד לעני, וכך מובא בפרי מגדים סימן צ"ב ס"ק ד'. ובמגן אברהם (או"ח סימן נ"א ס"ק ז') כתב, שהאר"י ז"ל נהג לתת צדקה באמירת ואתה מושל בכל.

האדמו"ר מאזורב זצ"ל מטעים בספרו "באר משה" פרשת תרומה מדוע נתינת הצדקה מתבצעת דווקא באמירת "ואתה מושל בכל", על פי המובא באבות פ"ג: "תן לו משלך שאתה ושלך שלו". כלומר, יסוד נתינת מצות צדקה היא האמונה שהשי"ת הוא בעל הממון והבעל הבית אינו אלא נפקד שהפקיד בעל הממון בידו בכדי שיוכל לעשות צדקה וחסד. ולכן כשאומר 'ואתה מושל בכל', אז הרגשתו היא שהוא נותן משל הקב"ה - וזו היא הצדקה השלימה.

פעמים רבות סיפר הגאון רבי חיים קרייסוירטה זצ"ל. מה שמע מבבל ה"אחיעזר" - הגאון רבי חיים עוזר גרודז'נסקי זצ"ל, שפעם נסע לבקר את רבה של לודז', הגאון המפורסם רבי אליהו חיים מייזל זצ"ל. רבי אליהו חיים אמר לו, כי אינו יודע אם יש עוד בדור מי שיכול לחבר ספר כמו ה"אחיעזר", שאינו נופל בדרגתו מה"שאגת אריה". אם כן, שאלו רבי חיים עוזר, מדוע אתם לא חיברתם ספר? רבי אליהו חיים אמר לו, שינסע עמו לחדרו ויראה לו את הספר שחיבר.

הוא נכנס אחריו והראה לו את פנקסיו, המלאים בשמות יתומים ואלמנות הזקוקים לעזרה, ואז אמר לו: "זהו הספר שאני חיברתי!"

ברבות השנים כך סח רבי חיים עוזר, נוכחתי לדעת כי העזרה ליתומים ולאלמנות, חשובה לא פחות מכל ספרי האחיעזר.

הערב שמשלם במזומן

והנה סיפור בן ימינו הממוחיש לנו את התשלום ב"מזומן" שבורא העולם משלם למצות הצדקה. המעשה מצוטט מתוך הספר "ומתוק האור" חלק ד': באחד הימים פנה איש עסקים לחברו, ובפנים נפולות ביקש ממנו לעשות לו טובה גדולה ולהכניס לחשבון הבנק שלו סכום גדול של מאות אלפי שקלים. למראה פניו השואלות של חברו, לחש לו הלה כי עסקיו נפלו והוא זקוק

לישועה דחופה לפני שעסקיו יתמוטטו לגמרי, אז הוא יאלץ להכריז על פשיטת רגל.

"יש לי את הכסף" - אמר החבר - "אני גם מוכן להלוות לך אותו, אבל יש לך ערבים?"

"ערבים"? - החזיר לו הסוחר באנחה כבושה - "אילו היו לי ערבים לא הייתי צריך את הכסף שלך".

"למה?"

כי אם משהו ידע שאני זקוק לכאלו הלוואות - העסק של אבוד לגמרי. הענין מוכרח להישמר בסוד כמוס".

"ובכל זאת? איך תצפה ממני לתת סכום כזה בלי שום ערב?"

הסוחר נבוך באמת איך אפשר? לבסוף התעשת ואמר: "יודע מה, יש לי הצעה - הקב"ה יהיה ערב".

החבר הרהר לרגע ואז אמר: "בסדר. הקב"ה מקובל עלי".

תוך כמה שעות סודר הענין - הכסף הועבר לחשבון הבנק של איש העסקים, והוא קיבל לידו שטר חוב שבו כתב חברו: אני החתום מטה לויתי כך וכך מפולגוני אלמוני למשך שלושה חודשים, ובעזרת ה' אחזיר בזמן.

חלפו שלושת החודשים ומאחר שחברו לא פנה אליו, התקשר אליו המלוה: "מה נשמע?"

אתהחירון שפשט באותם רגעים על פני החבר, ניתן היה לראות גם דרך אפרכסת הטלפון. "כן... לא... בעצם...".

"בסדר", החליט המלוה לחסוך לו את אי הנעימות הזו. "מתי נוח לך שאתקשר שוב?"

"שבוע עד עשרה ימים", פלט הלה. אני מקוה. זאת אומרת..."

הוא התקשר שוב אחרי שבוע, ועוד פעם אחרי שבועיים ואז הבין כי זהו זה... ה'עסק' אבוד. ככל הנראה הכסף לא יחזור לרשותו.

אבל יש ערב - הרהר לעצמו - והוא לא סתם ערב. יש לו יכולות...

הרים המלוה את עיניו לשמים ואמר: רבנו של עולם! אני הלוייתי לו על סמך האמונה בך, וכעת הוא לא משלם. אני לא רוצה ממך כסף, יש לי בת מבוגרת בבית, תביא לי את השידוך שלה.

חלפו שבועיים והבת התארסה...

חודשים ארוכים עברו מאז, והנה פונה אליו חברו הלווה ואומר לו: "תדע לך ידידי שאתה הצלת את חיי, התאוששתי ברוך ה' ובאתי לשלם".

המלוה חייך: "מצטער. אבל אני לא גובה פעמיים".

"פעמיים? מה פתאום פעמיים? עוד לא שילמתי לך אפילו פעם אחת!"

"אני לא גובה פעמיים", חזר המלוה. "הערב שלך כבר שילם לי".

"מה אתה שח? שטויות והבלים! אני רוצה להחזיר לך את הכסף שנתת לי".

המלוה נותר נחוש בעמדתו, ולבסוף לא נותרה ללווה ברירה, אלא לגשת ביחד איתו לבית דין. שם פסקו הדיינים שאת כל הכסף יתנו לחקלאים שומרי שביעית. וכהוראתם כך אכן נעשה.

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "וה' נתן חכמה לשלמה". (מלכים א. ה.)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על בנין בית המקדש הראשון על ידי שלמה המלך, שזהו הנושא המרכזי בפרשת תרומה: בניית המשכן.

תולה ארץ על בלימה נצור לשונך

במחיר פיטורין

אסור לספר רכילות, אפילו אם מחמת כן יפטרו אותו מעבודתו ולא יהיה לו מהיכן לפרנס את בני ביתו, וכמו בכל איסורי לא תעשה שאסור לאדם לעבור עליהם אפילו אם יפסיד את כל ממונו.

הכוונה הראויה בהקמת משכן לה'

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם". (שמות כה. ח)

דעתם להיות עוסקים בתורה כדי לקיים את העולם, וכדי להשלים הבריאה של ששת ימי המעשה.

הלכך נאמר כאן "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם". אינו אומר בתוכו אלא בתוכם, מגיד שכיון שיהו ישראל עושים משכן ויהיו למדים ממנו להיות נותנים דעתם לקיים תורה ומצוות, הן מקיימין השראת השכינה בתוכם ושכינה חוזרת ושוכנת בתוכם כדרך שהיתה שוכנת בהם לשעבר, משעת יצירה בששת ימי המעשה.

לכך נאמר בראש הענין "ויקחו לי תרומה", ודרשו חכמים (תנחומא תרומה א) לי לשמי. וכי עלתה על דעתך שיהא אדם תורם תרומה למשכן ואינו תורם לשם ה', וכי לשם מי הוא תורם?

אלא לימדך תורה שאין העולם ואין המשכן שהוא דומה לעולם מתקיימים אלא בשעה שהאדם מכין בכל מעשיו לשם ה', תרומה אותיות תורה מ', רמז לתורה שניתנה לסוף ארבעים יום.

ובכלל עסק התורה שלא יתגאה ויתכוין להתגדל על ידי תורתו, וכיון שהוא עושה כן הוא משרה את השכינה בתוכו ומקשר את ישראל לאביהם שבשמים.

אמרו בגמרא (ברכות נה, א) יודע היה בצלאל לצרף אותיות שנבראו בהן שמים וארץ כתיב הכא (שמות לה, לא) "וימלא אותו רוח א-להים בחכמה ובתבונה ובדעת", וכתוב התם (משלי ג, יט) "ה' בחכמה יסד ארץ כונן שמים בתבונה", וכתוב (משלי ג, כ) בדעתו תהומות נבקעו.

וכן אמרו באגדה (שמ"ר מח, ד): "בשלשה דברים הללו נברא העולם, שנאמר ה' בחכמה יסד ארץ כונן שמים בתבונה בדעתו תהומות נבקעו".

ובשלשה דברים הללו נעשה המשכן שנאמר (שמות לא, ג) "ואמלא אותו רוח א-להים בחכמה ובתבונה ובדעת", ע"כ.

אמור מעתה שלא צויה המקום לישראל לעשות משכן, אלא כדי שיהו נזכרים שהן צריכין לעסוק בתורה ובמצוות, כדי לקיים את העולם שנברא כדרך שנברא המשכן. ועל ידי שיהיו תמיד רואין את המשכן, יהיו נותנים

מן המעיין

לשון שבירה אצל הלחם, "שברו לנו מעט אוכל, בשברי לכם מטה לחם".

וזה טוב לאדם הן מצד הרפואה שלא ימלא האצטומכא מאכל כאשר יוכל שאת, כי דבר זה מזיק אל העיכול, אלא יחסר כמו שליש מכדי שביעה וזה יסוד בריאות האדם. הן מצד מצוות ה' כי אין טוב לאדם כי אם למעט ככל היכולת בתענוגות בני אדם, כדי שלא יתמשך אחריהם ויתבטל מעסק התורה.

חיים בפרשה

ממשנתו של הקדוש רבינו חיים בן עטר זיע"א

"ועשו ארון עצי שטים". (כה. י)

טעם שבארון שינה ה' את דברו הטוב מכל הכלים, שבכולם אמר ועשית שולחן, ועשית מנורת וגו', ואת המשכן תעשה, ועשית את המזבח עצי וגו', וגם בפרטי הארון עצמו אמר בנוכח, דכתיב וצפית אותו, ויצקת לו, ועשית בדי וגו'.

אולי שרמז שאין גופה של תורה יכול להתקיים אלא בכללות כל ישראל, ואין מציאות בעולם יכול עשות כל עיקרי התורה. וזה לך האות אם הוא כהן הרי זה אינו מקיים נתינת כ"ד מתנות כהונה ופדיון בכור וכו', ואם הוא ישראל הרי אינו יכול לקיים מצות עשה שבהקרבת הקרבנות ודיניהם, אשר רבו מצות עשה שבהם, וכן לוי. ובכללות כל ישראל יקיימו כללות עיקרי התורה.

לזה אמר "ועשו" לשון רבים, ובשאר פרטי תיקוני הארון אמר לשון יחיד, כי לתקן כלי התורה שהם לומדיה ועמליה והכנותיה, יכולין להתקיים מאדם אחד.

"ויקחו לי תרומה". (כה. ב)

שטח חצר המשכן היה מאה אמה על חמישים אמה, כלומר חמשת אלפים אמות רבועות. שטח זה היה אחד מחמישים משטחו של הר הבית, אשר היה חמש מאות אמה על חמש מאות אמה, כלומר מאתיים וחמישים אלף אמות רבועות.

ומטעם זה מבאר רבינו יעקב בעל הטורים, אמר הקב"ה "ויקחו לי תרומה". שהרי כמו תרומה גדולה, אשר היא אחד מחמישים לעין בינונית, אף המשכן היה אחד מחמישים מהר הבית

"ויקחו לי תרומה". (כה. ב)

במדרש אבכיר, מטעים את הסיבה ששלשפעמים מוזכר כאן ענין ה"תרומה"; מלמד שהראה הקדוש ברוך הוא למשה שלש תרומות. אחד של משכן, ואחד של מקדש ראשון ואחד של מקדש שני. שנאמר: "זהב וכסף ונחושת":

"זהב" - כנגד המשכן שעשה משה רבינו, שהיה חביב על הקדוש ברוך הוא כזהב.

"וכסף" - זה מקדש ראשון, שבנה אותו שלמה המלך, דכתיב בו: "אין כסף נחשב בימי שלמה למאומה".

"נחושת" - זה מקדש שני שחסר חמישה דברים: ארון, כפורת, כרובים, אש ורוח הקודש.

"ועשו ארון עצי שטים". (כה. י)

אמות השולחן שלמות היו לאורך ולרוחב. אך במידת הקומה כתוב "ואמה וחצי קומתו", ורמז יש בכך כפי שמובא ב"כלי יקר", שלא יגבה לב האדם ולא ירום לבבו למעלה בעבור עושרו, כי האמה השבורה בקומה רמז שיהיה לו לב נשבר על כל פנים ולא יתקומם בעבור כי רב חילו.

ורמז עוד שהאוכל משולחן גבוה לא ימלא רסן בטנו ותאוותו, אלא ישבור תאוותו ולא ישלים אל החומר כל מאווייו. כי הצדיק אינו אוכל כי אם לשובע נפשו והמותר יחרים. ומטעם זה נזכר

מסילות ישרים

מסילות לערכים ולמידות טובות

השראת השכינה בבית היהודי הינה אחד מהמרכיבים המעמיקים את הבית שיהיה נצחי, מבלי להזדקק לשירותי הרבנות. את הסוד המקצועי הזה, גילה ודרש רבי עקיבא: "איש ואשה זכו - שכינה שרויה ביניהם. לא זכו - אש אוכלתן" (סוטה יז.).

רעיון דומה להנהגה זו מסופר על הגאון רבי אריה לוי זצ"ל, שנודע כאיש וותרן ורחום, ועוד מימי עלומיו נודעה מדת וותרנותו הייחודית.

הוא עצמו התבטא על כך בהלצה, כי הרי נמוך קומה הוא, ומכיון שכך הוא מגיע לכל אדם העומד מולו - לליבו. וכשרואה את דאגות הלב של העומדים מולו, הוא מיד נרתם לסייע להסיר את הדאגה מליבם.

ביום נישואיו, כך מסופר, בהגיעו לחדר היחוד רצה לשמח את אשתו במתנה ייחודית, אבל כספו הדל לא הספיק לרכוש לה דבר מה, וכך אמר לה בעידןא דחדוותא - שבהיות ואין בידו לתת לה מתנה ביום שמחתם, הרי נותן הוא לה מתנה ייחודית. ומהי המתנה המיוחדת?

הוא הבטיח בלא נדר לוותר לה לכל ימי חייו בכל אשר תרצה.

רעייתו שהתרגשה כה עמוקות מדבריו, השיבה אף היא מיידית - כי היא מבטיחה לוותר לו בכל ימי חייהם - וכך הבית הוקם על אדני הויתור כל ימיהם.

ומפרש רש"י: "שהרי חלק שמו ושיכנו ביניהם: יו"ד באיש וה"א באשה". ובאמת מדוע - שאל המגיד מבריסק - הקב"ה נתן משמו את היו"ד באיש ואת הה"א באשה, ולא להיפך?

אלא ההסבר בזה הוא, שהרי דרשו חז"ל (מנחות כט:): על הפסוק "אלה תולדות השמים והארץ בהבראם" - בה"א בראם. שהעולם הזה נברא בה"א והעולם הבא נברא ביו"ד.

לפיכך נתן הקב"ה את היו"ד באיש, לרמז שעניני העולם הבא שייכים לאיש, ובהם אין לו לשמוע לעצת אשתו. ולעומת זאת האות ה"א, שבה נברא העולם הזה, אותה הוא נתן בשם האשה. מפני שעניני העולם הזה שייכים לה, ובהם צריך הבעל לשמוע לעצתה.

חומרא - כן. לפגוע - לא

מחמיר גדול ומדקדק במצוות היה הצדיק המקובל רבי סלמאן מוצפי זצ"ל. הנהגותיו המחמירות היו בעיקר כלפי עצמו. בין היתר היה בודק בעצמו את העוף לכל אבריו, מחשש של הימצאות דבר המטריף, ובענין זה לא סמך על איש, גם לא על אשתו.

יחד עם זאת נזהר היה הצדיק שלא לפגוע בכבודה. לשם כך נהג להיכנס למטבח בדיוק בשעת פתיחת העוף והוצאת האברים הפנימיים. ותמיד נכנס באמתלאות שונות: פעם לשתות דבר מה, פעם לרחוץ ידיו, פעם להציע את 'עזרתו' בניקוי העוף. משראה שהכל כשורה חזר ללימודיו, ובלבד שלא יתפרש הדבר ולו כפגיעה קלה בכבודה של רעייתו.

לא הפסדתי אף פעם

מרון הגאון רבי אלעזר מנחם מן שך זצ"ל התבטא בפני אחד ממקורביו בנוגע לאיזה מחלוקת בין שני אנשים חשובים - "עט איז א' שד אז זיי ביידע ווייסנישטדערזיסקייט פון זיין א' מוותר", [חבל שאין שניהם יודעים את המתקנות של הויתור]. ובהזדמנות אחרת אמר לאחד מתלמידיו: בכל החיים שלי הייתי תמיד מוותר להזולת, ותדע לך "האב איך קיין מאל נישטפארלוירן" - [לא הפסדתי אף פעם מן].

בכדי להמחיש את הדבר סיפר מרון אנקדוטה מימי עלומיו. בהיותו בחור בישיבה כשעמד לפני נישואיו, הזמינו הסבא מסלבודקה זצ"ל לסעודת שבת, ונתנה לפניו הרבנית את ה'קומפוט' - מנה אחרונה של פירות ומרק. כשטעם לאוכלו ראה שפשוט לא ניתן לאכלו, כי היה בו טעם מאד מר.

הסבא זצ"ל הרגיש בדבר ושאל אותו למה הוא לא אוכל את ה'קומפוט', והיסס מרון לענות. הסבא הבין את הסיבה ואמר לאורחו: אלעזר מנחם - אני אוכל את הקומפוט הזה שאי אפשר לאכול כבר ארבעים שנה, ואם אתה לא תאכלנו אזי אני יאכל את הקומפוט שלי, ואחר כך אני יאכל גם את הקומפוט שלך. ותדע לך שזה קרוי וויתור בחיי האישות...

הנהגה זו אכן ליתיה את מרון הרב שך זצ"ל למשך כל ימיו. לימים, כשחלתה אשתו של מרון והיתה מאושפזת בבית חולים, אמרה לאחד שבה לבקרה - כשהיינו אני והרב חתן וכלה, עשינו בינינו הסכם, שפעם הוא יוותר לי, ובפעם השניה אני אוותר לו, וכן בפעם השלישית הוא יוותר לי, ובפעם הרביעית אני אוותר לו. אבל אגיד לך את האמת, שאף פעם לא בא התור שלי לוותר לו, תמיד הוא וויתר לי!

נקמת הבן מאביו

לפני הגר"י זילברשטיין הגיע אדם שתינה לפניו את הבעיות בשלום הבית המתעוררות אצלו. לאחר בירור קצר העלה הרב שאיש זה אינו נוהג כבוד ברעייתו וגורם לה לבזיונות.

לפני הכל ברצוני לספר לך משהו, העיר לו הרב זילברשטיין, וסיפר על יהודי עשיר גדול המתגורר באחד היישובים בגוש דן בוילה עם שלושה מפלסים. את אביו הקשיש, לעומת זאת, שלח אחר כבוד לבית זקנים.

שאלתי אותו: מדוע אינך מביא את אביך אל תוך הבית המפואר שנתן לך הקב"ה, הרי יש לך כל כך הרבה חדרים? ובפנותו אל האיש שלא כיבד את אשתו כראוי, המשיך הרב זילברשטיין ואמר: אתה יודע מה השיב לי היהודי העשיר ההוא? - נכון, הקב"ה נתן לי בית גדול ומפואר עם הרבה חדרים. אני אכניס לכאן את כולם. רק לא את אבא שלי. אתה יודע למה? מפני שהוא פגע תמיד באמא שלנו. לא כיבד אותה כראוי. לא מגיע לו שאכניסנו לתוך ביתי.

דע לך, אם לא תכבד את אשתך, הילדים שלך יזכרו זאת לנצח, ויבוא יום וגם אתה תהיה זקן ואולי תזדקק לעזרתם של הילדים, והם יחזירו לך כמו שהחזיר הגביר ההוא לאביו. כדאי וכדאי לכבד את האשה ולתת לה את מלוא תשומת הלב המגיעה לה.

בית מדרש ללימוד הדף היומי "אוצרות דוד"

בסיעתא דשמיא מאז החל המחזור החדש בלימוד ה"דף היומי" נוסד ע"י מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

שיעורים ברהבי הארץ והעולם ללימוד ה"דף היומי"

המעונין לזכות את הרבים ולפתוח שיעור ה"דף היומי" באזור מגוריו פנה ל: 054-8457052 או לדוא"ל: 0548457052@gmail.com